

Yêu như mày khổ quá Tam ơi

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

Cuộc sống là một chuỗi những bất ngờ. Cô gái ấy nhận ra người mình yêu thật sự và cũng mất đi người mình yêu thật sự trong cùng một ngày. Một ngày tháng 11.....

- Mày đang làm gì thế?

- Tao viết truyện.

- Cái gì. Mày viết truyện á? - Nhỏ bạn cười hô hố trước sự đau khổ của tôi. Nhỏ ý con gái gì mà vô duyên.

- Ờ, tao đang viết truyện đấy. - Tôi cũng trả lời về bất cần đời.

- Thế mày đang viết cái gì?

- Viết về mày đấy.

- Viết về tao? - Nhỏ bạn lại tặng cho tôi một tràng cười chảy cả nước miếng. Nhỏ này không những vô duyên mà còn bẩn dễ sợ.

Nhưng rồi hai đứa im bật nhìn nhau.

- Đúng rồi, tao có duy nhất một chuyện để mày viết? Ừ, viết đi tao đọc.

Tôi nhìn cái cười gượng của nhỏ bạn mà ứa nước mắt. Gần 30 tuổi đầu rồi mà không quên đi những chuyện đáng quên.

Nhỏ bạn ấy tên Tam, cái tên chẳng giống ai mà bản thân nhỏ cũng không giống ai. Tính ra nhỏ cũng chỉ là một con bé 16 tuổi bình thường, khỏe rơn rồi đột nhiên cái lăn đùng ra ốm. Và cuộc đời nhỏ sẽ không như hôm nay, nếu không phải do tôi. Mà chuyện của nhỏ, nếu kể phải kể có đầu có cuối.

Tôi học chung với nhỏ Tam từ tận hồi lớp 3, chẳng chơi với nhau cho đến lớp

6, lần la làm quen thế nào rồi từ đây chơi thân, học chung cho tới khi lên cấp 3 vẫn dính lấy nhau. Tôi với nhỏ, nói chuyện vốn chẳng bao giờ ăn nhập, mỗi đứa một chủ đề. Ví như tôi luôn nói với nhỏ về những anh chàng trong trường thì ngược lại nhỏ sẽ nói với tôi về phim ảnh. Mặc kệ thế, lần này tôi vẫn thao thao bất tuyệt với nhỏ về anh – người mà tôi vô tình thấy khi đi uống nước. Một tên bốn mắt như trong những câu chuyện tình của tuổi học trò. Anh chàng bốn mắt này cũng vậy. Nói dài, nói mãi cuối cùng tôi cũng rủ được nhỏ đi uống nước cùng để chỉ cho nhỏ thấy mặt anh. Để nhỏ biết là con mắt của tôi tinh tường như thế nào. Nhỏ miễn cưỡng đi theo, trong khi tôi tranh thủ uống nước và nhìn anh thì nhỏ lại nhìn tôi, phải hếch mặt ra dấu mãi nhỏ mới nhìn lên cái người ngồi vắt vẻo trên lan can tầng 2 của khu học sinh lớp 11. Với một đứa như tôi thì hình ảnh ấy lãng mạn biết bao, áo đồng phục trắng cài hờ hai cúc trên cùng, cái dáng ngồi cũng đầy phong cách.

- Đó, mà thấy không? Ngồi cũng đẹp nữa: một chân chống, một chân duỗi, mắt nhìn xa xăm. Tôi vừa đập vai nhỏ vừa cười khúc khích sung sướng. Thế mà nhỏ Tam đó gật gù đội nguyên gáo nước lạnh.

- Tao thấy cận có vẻ nặng, không biết nhìn xa xăm tới đâu? Nói rồi nhỏ phá lên cười và bỏ đi trước. Kệ nhỏ cứ đi, dù thế nào thì tôi vẫn phải tận dụng hết khoảng thời gian ra chơi ít ỏi ấy để ngắm cho thỏa.

Đúng là có duyên, thường thì lịch học của khối 10 chúng tôi với khối 11 và 12 sẽ bị chệch nhau từ 1 đến 2 tiết. Vậy mà đột nhiên đổi lịch thế là có thể về cùng nhau. Cả ba khối tập trung trực chiến trong tư thế sẵn sàng chỉ đợi bác bảo vệ mở cổng là lao như tên ra ngoài. Hôm nay khác, tôi chẳng muốn bác bảo vệ mở cổng bởi anh – 4 mắt của tôi đang ở đó, đối diện tôi cách khoảng 500m theo như lời nhỏ Tam. Nó thắc mắc sao tôi có thể tia thấy trong cả đàn học sinh lúc nhúc như thế. Thật tình, lối miêu tả trần trụi của nhỏ Tam nhiều lúc làm tôi liên tưởng lung tung mà phát sợ. Kệ, tôi vẫn cứ nhìn và lần này, nhỏ cũng nhìn – cái nhìn lạ nhất mà tôi từng thấy từ đôi mắt của nhỏ. Chiều theo cái ánh mắt ấy tôi biết nhỏ đang nhìn ai, một người bạn của 4 mắt. Một tên...có nụ cười đẹp mê hồn. Tôi thì lại không thích cái vẻ công tử quá ấy chải chuốt từ đầu đến chân, cái kiểu tóc ẻo lả, ăn mặc thì... thật ra là đẹp, riêng điều này thì tôi phải công bằng mà nói rằng cái tên ấy mặc đẹp bằng 4 mắt. Tôi kết lại một câu với nhỏ: người đẹp mặc gì cũng đẹp. Nhỏ chỉ tùm tùm rồi phóng xe đi, đến lạ cơ mà tôi là hí hửng nhất vì từ nay có đồng mình

để đàm đạo.

Ngày hôm sau, nhỏ bẽn lễn như con gái sắp về nhà chồng ngỏ lời nhờ tôi điều tra cái tên hoàng tử kia. Tất nhiên, hội trường hội soi giai đệp như tôi không gặp khó khăn trong việc điều tra lí lịch một phần tử nào “đẹp” trong trường này. Mà nhất là phần tử đặc biệt như cái tên hoàng tử ấy, một kẻ sôi nổi chứ chẳng thằm lặng như 4 mắt của tôi. Tên Hoàng Quân ,hóa ra hẳn là dân thành phố, vì một vài lí do nào đó mà bị tổng về quê học và ở với ông bà, cũng bốn mắt, da trắng, dáng đệp, ăn mặc có “gu” cá tính riêng, thành tích học tập cũng không tồi. Nói chung, một đối tượng hoàn hảo. Tôi kết lại vấn đề với nhỏ Tam: mà không theo kịp đâu.

Nhỏ chẳng phản ứng gì chỉ nhìn tôi cười. Báo cáo tình hình xong, tôi tranh thủ nói với nhỏ về 4 mắt của mình. Chẳng biết nhỏ có nghe không nhưng mắt thì nhìn ra cửa sổ kiểu mơ màng mà đầu thì vẫn gật đều đều theo câu chuyện.

Cuộc đời là sự tình cờ hay sắp đặt của số phận. Sân tập thể chất của trường là một bãi cát rộng ngay sau khu phòng học của khối 10. Thật ra thì đó là một phương tiện tuyệt vời hỗ trợ những cô nhóc lớp 10 tằm tia các anh khối trên. Phòng học của lớp tôi là trung tâm của sân tập, từ đây có thể nhìn bao quát nhất, nhìn cận cảnh nhất cái sân ấy. Lần đầu tiên thấy nhỏ Tâm lơ là học nhìn ra cửa sổ, có hôm mãi nhìn đến nổi không biết là đã hết giờ. Tôi nhẹ nhàng đến bên, nhìn theo hướng mắt của nhỏ. xuýt nữa thì tôi hét lên. Dưới sân tập là 4 mắt – và cái tên hoàng tử kia, hết giờ tập nhưng vẫn ngồi nói chuyện. Cái cách hai tên đó ngồi, tưởng tượng xem, giữa một bãi cỏ xanh mướt, trước mặt là đám lau trắng đung đưa, hai tên đó ngồi nhìn ra xa, hai tay chống ra sau, chân duỗi ra trước, vất lên nhau một cách điệu nghệ. Đã vậy, không biết nói chuyện gì mà cười tươi như tỏa nắng vậy. Nhỏ Tam vẫn nhìn chăm chú, tay vẽ một cách điêu luyện. Tờ a4 trắng vô dụng trở thành một bức tranh mơ ước của tôi. Nhỏ vẽ lại 4 mắt và tên hoàng tử đó. Vẽ bút chì thôi mà đệp dữ, tôi chiêm dụng làm của riêng.

Tôi lôi nhỏ về với thực tại, thấy nhỏ có vẻ lúng túng cũng tội tội. Ngày hôm ấy cũng là ngày đặc biệt đã thay đổi cuộc đời cả hai chúng tôi. Đang học, nhỏ Tam đột nhiên ôm đầu kêu đau dữ dội. Tôi vội sốc nhỏ lên lưng, công tới phòng y tế. Nói là công nhưng thực ra là tôi kéo lê nhỏ theo cái lưng của mình. Đáng ghét là đi tới giữa sân trường, có lớp khối trên đang học mà không ai giúp chỉ thấy mấy tên mặc dịch hò hét cổ vũ, đám còn lại thì giương

mắt nhìn theo vẻ âm đạm chia buồn. Thật tình... rồi cũng đến phòng y tế nó nằm ở một chỗ không thể trùng hợp hơn – ngay sát phòng học của 4 mắt và tên hoàng tử đó. Điều gì đến cũng đến ,người chạy ra giúp chúng tôi là tên hoàng tử. Không phải bốn mắt của tôi. Nghĩ cũng hơi có lỗi, nhưng lúc ấy tôi đã hi vọng giá người chạy ra giúp là 4 mắt thì tốt biết mấy. Tôi ôm nhỏ Tam đang giãy dụa rồi bật khóc theo, cái tên ấy cũng lúng túng không biết làm gì. Phải đợi cô giáo yêu cầu mới công Tam chạy đi tìm bác sĩ. May cho hắn là nhà bác sĩ ngay đối diện cổng trường, nhưng từ phòng y tế mà ra tới cổng trường cũng không gần. Chắc lúc ấy đau lắm nên nhỏ Tam mới làm thế, sau khi để nhỏ nằm xuống giường thì tôi không còn nhận ra người được gọi là hoàng tử ấy nữa, nếu không phải trong hoàn cảnh ấy có lẽ tôi đã không nhận được mà phá lên cười. Nhìn tên đó lúc ấy như một thằng lang thang, đầu tóc thì bị nhỏ Tam vò cho rối bù xù, áo sũng thì xộc xệch, đứt cúc, trên mặt cũng có mấy vết cào đang rỉ máu. Kể cũng tội.

Sau hôm đó, nhỏ Tam nằm viện 2 tuần mới trở lại học. Và trở thành cô gái nổi tiếng nhất trường. Lí do đơn giản là ai cũng biết nhỏ được hotboy của trường công trên lưng. Tất nhiên, không ai biết sự thật lúc ấy thế nào nhưng tất cả đều thêu dệt lên cùng một câu chuyện lãng mạn như trong phim với viễn cảnh chàng công nương thông dong trên đường. Tôi thì chỉ có thể cười và cười mỗi khi được hỏi chuyện lúc ấy ra sao và thế nào? Tất nhiên, tôi nghĩ đó sẽ mãi mãi là bí mật.

Khi được tôi kể lại mọi chuyện thì chính nhỏ Tam cũng ngạc nhiên, rồi rít đủ thứ, nào là giờ phải làm sao, có khi nào anh ghét tao vì chuyện đó không? thế thì làm sao làm bạn được.. Tôi stop những thắc mắc của nhỏ bằng một lời khuyên hữu ích: mua quà tới nhà tên đó cảm ơn.

Rồi thì... sau vụ đó. Chúng tôi quen nhau, 4 chúng tôi.

Buổi gặp đầu tiên là ở nơi định mệnh ấy: khu uống nước. Thế nào mà cả 4 lại đứng gãi đầu gãi tai cạnh cái bình nước ấy rồi nhìn nhau cười trừ. Nhỏ Tam hôm nay mạnh dạn đến lạ, nhỏ nhanh chóng bắt chuyện với tên hoàng tử còn tôi thì lúng túng như ngậm hột thị. Và kết thúc cuộc gặp trong tiệc nuôi vì chẳng nói được gì. Từ hôm đó, 4 chúng tôi đợi nhau để cùng tan học. Tôi – bằng năng lực của mình cuối cùng cũng xin được một cái ảnh chụp kiểu Hàn quốc của 4 mắt, cái ảnh hồi lớp 6 mà dễ thương lắm, đẹp từ nhỏ. Chỉ buồn là, tôi về cùng đường với tên hoàng tử, còn 4 mắt lại về cùng đường với nhỏ

Tam. Có lẽ cũng vì thế mà hai người đó nhanh chóng trở nên thân thiết, có những khi tôi thoáng buồn khi thấy 4 mắt đợi nhỏ Tam rồi cùng về, cả hai cười đùa vui vẻ nhưng cũng tốt bởi khi tôi lấy hết can đảm viết thư thì nhỏ Tam chính là con bô câu tin cậy nhất. Tôi viết một bức tâm thư dài tới 3 trang.

Hôm sau rồi hôm sau nữa đều rất hí hửng chờ thư hồi âm nhưng tuyệt nhiên không, lần nào tới lớp thấy cái vẻ hớn hởi của tôi nhỏ Tam cũng cười gượng lắc đầu. Rồi tôi bắt đầu khó chịu mỗi khi nhỏ nhắc đến 4 mắt hay tên hoàng tử của nhỏ. Cứ như thế, chúng tôi xa nhau một thời gian. Tôi rủ hoàng tử về trước mà không đợi 4 mắt và nhỏ Tam, cũng bỏ luôn thói quen đi uống nước và dùng nước uống rửa tay để kéo dài thời gian ngắm nhìn mơ mộng. Rồi thì tôi nhận được thư hồi âm với vồn vẹn hai dòng: “Làm bạn chẳng phải tốt hơn sao. Chúng ta sẽ mãi vui vẻ như bây giờ. Đừng phá hỏng nó chỉ vì những điều ở phía trước chưa được xác định rõ ràng.”

Buổi học ấy, tôi bùng để đi khắp trường tìm nhỏ Tam. Lần đầu tiên nhỏ bỏ tiết như thế. Cuối cùng cũng tìm thấy, ngồi khóc ở gốc cây si gần sân tập. Thật không nhịn được cười, đang cua trai và chọn ngay gốc cây si ngồi khóc. Bỏ nguyên tiết ấy, chúng tôi lần đầu tiên ngồi nói chuyện nghiêm túc như những người phụ nữ trưởng thành. Hóa ra nhỏ cũng học tôi tỏ tình và câu trả lời của nhỏ còn buồn gấp trăm lần của tôi: Anh có người yêu rồi. Lần đầu rung động của nhỏ vậy là tiêu tan.

Tôi nghĩ vậy khi khuyên nhỏ nhưng lại không ngờ được nó không thể tan, ngay cả khi chúng tôi đã trải qua những đau đớn nhất định. Nhỏ nói với tôi, vẫn kiên quyết tới cùng. Thật không ngờ một con bé như nhỏ Tam lại có cái quyết tâm động trời ấy, vậy là nhỏ quyết định “đánh đờn có địch”.

Tôi vốn đã không ưa tên hoàng tử ấy và tôi biết mình đúng khi hấn không hề rõ ràng trong chuyện với nhỏ Tam. Hai người đó cứ như vậy, quan tâm nhau vừa đủ, giận dỗi, trách móc nhau cũng vừa đủ. Chẳng phải yêu nhưng là cái gì đó đặc biệt hơn tình bạn. Tôi với 4 mắt thì vẫn vậy, có thỏa mái hơn trong việc nói chuyện nhưng với tôi như thế không đủ. Nhiều lúc tôi ghen tị với nhỏ Tam, ước gì tôi được như nhỏ. Nhỏ thương tên hoàng tử đó lắm, làm bánh cũng mang lên tận nhà cho ăn viết thư động viên vì lo hấn ở cùng cô chú sẽ không được thỏa mái, lo hấn không được tự do, lo hấn phải chịu khổ.

Điều ấy không lạ, điều lạ là sau khi nhỏ tỏ tình với tên hoàng tử thì mối quan hệ của 4 chúng tôi giống như một vết nứt. 4 mắt tách ra khỏi nhóm, vẫn nói chuyện như những người bạn nhưng chúng tôi không bao giờ còn đi cùng nhau, không còn những buổi gặp vào giờ ra chơi, không còn những tiếng cười đùa trên sân tập. Tất cả kết thúc. Tôi cũng biết được tin 4 mắt và hoàng tử không còn chơi thân với nhau, thậm chí không hề nói chuyện trên lớp.

Tôi vẫn thầm quan tâm và theo dõi 4 mắt nhưng đã không còn cuồng nhiệt như ngày mới bắt đầu nữa. Cảm nắng của tuổi học trò, với tôi chỉ vậy thôi. Nhưng với nhỏ Tam thì không. Sau lần thấy hoàng tử đèo người yêu, ôm nhau cười nói hạnh phúc thì nhỏ ốm. Ngay lúc ấy, mắt nhỏ vẫn ráo hoảnh và tỉnh bơ, lại còn cười nói rôm rả hơn bình thường. Lần ốm thứ 2 này, người công nhỏ là 4 mắt. Tôi vốn nghĩ là trùng hợp khi tôi dù cố gắng thế nào cũng không thể thấy 4 mắt sau mỗi buổi tan học và nhỏ Tam cũng không còn về cùng tôi. Cho đến khi người ta kể cho tôi là 4 mắt đã khóc, đã lo lắng như thế nào khi công nhỏ đi bác sĩ, đã nắm chặt tay nhỏ khi nhỏ giãy dụa đau đớn. Đã an ủi nhỏ bằng cái giọng trầm ấm run run: Bình tĩnh đi em. bình tĩnh đi.

Hóa ra, sau mỗi buổi tan học thì hai người đó chờ nhau cùng về. Đó là lí do tôi không đến thăm nhỏ Tam, sau ấy cũng không nói chuyện. Với cả 2 người. Rồi đột nhiên nhỏ lên tìm tôi vào một buổi muộn, nhỏ đi cùng mẹ, muốn tôi đến nhà 4 mắt cùng nhỏ để cảm ơn. Dù giận lắm nhưng khi nghe tới việc được biết nhà 4 mắt, tôi quên hết mà đồng ý đi cùng.

Tới nhà 4 mắt, nhỏ nhất quyết không chịu vào, người run cầm cập. 4 mắt đi tới hai chúng tôi.

- Em sao thế? Vào nhà đi.

- Em không vào đâu. Em xin lỗi.

- Sao thế?

- Em sợ.

- Sợ gì cơ.

- Nhà anh... nhiều quan tài. Em sợ lắm.

4 mắt cười lớn.

- Haha, sợ gì chứ. Hồi bé anh chui vào ý chơi chốn tìm. Vui lắm. Có hôm ngủ quên, bà anh tìm mãi mới thấy.

- Ờo, chui vào trong ý á.

- Ừm... thích lắm, muốn thử không?

- Không, em chịu thôi.

- Hihi, thôi hai đứa vào đi.

Hôm ấy nói chuyện vui hết xẩy, người lớn nói chuyện với người lớn, trẻ con bàn chuyện trẻ con. Nhờ thế mà tôi biết 4 mắt giỏi nấu ăn, cả 3 được trận cười vỡ bụng vì 4 mắt trêu nhỏ Tam chuyện nấu nướng.

- Anh nhìn Tam, tin là em giỏi nấu ăn. Nhưng không biết công thức up mì và lược trứng của em là gì?

- Hứ, em nấu ăn hơi bị ngon. Mà nhĩ. Nhỏ Tam tìm tôi làm đồng mình.

- Ừ, tao thấy món mì tôm lần trước hơi nhũn.

Tôi hòa vào với 4 mắt.

Lúc về, nhỏ Tam thủ thủ hỏi tôi.

- Vui không?

- Cũng vui. Tôi vờ vịt giả đồ còn giận.

- Còn giận tao hả?

- Hơi đâu giận.

- Anh bốn mắt đáng thương lắm. Cái thư đồng cảm của tao, lẽ ra phải gửi cho anh ấy mới đúng người. Gửi cho Hoàng Quân, giờ tao thấy hối tiếc.

- Nói gì chẳng hiểu.

- Thôi, mai nói nhé. Hôm nay tao mệt.

Chia tay nhỏ Tam, tôi vui nhưng lập tức buồn theo cách của mình, nổi giận khi nhỏ Tam mới là người biết và hiểu 4 mắt chứ không phải tôi Cảm giác hỗn độn, tôi thức suốt đêm, gạch mực lên tấm ảnh 4 mắt. Hôm sau là ngày nghỉ, nhỏ Tam lên nhà tôi từ sớm, nhìn tấm ảnh trên bàn. Nhỏ nổi giận với tôi.

- Mà thật quá đáng.

- Gì mà nổi xung lên.

- Mà điều tra nhiều nhưng không điều tra được việc anh ấy mất mẹ từ hồi 1 tuổi rưỡi, bố lấy vợ sống tận Quảng Ninh. Anh ấy sống với bà vì không thể ở cùng cô chú. Hai bà cháu trong một ngôi nhà nhỏ để quan tài mà tao vô tình biết. Ngôi nhà chúng ta tới hôm đó, chỉ là cái vỏ bọc thôi. Tao thích Hoàng Quân nhưng tao cũng không thể tha thứ. Mà có biết Hoàng Quân chính là người đã cướp đi cô gái mà anh 4 mắt thích suốt 4 năm qua không. Hai người họ đáng lẽ đã đến với nhau thì Hoàng Quân là kẻ phá đám. Lí do anh 4 mắt tách ra là vì không muốn tao và mà khó xử.

- Thế sao? Thế tại sao chỉ có mà là người được biết những chuyện đó. Tao là gì? Là người ngoài so với mà và anh 4 mắt phải không?

- Mà thật nhỏ nhen.

Nhỏ chỉ nói câu đó rồi bỏ về.

Chúng tôi xa nhau như thế.

Nhưng cuộc đời luôn ghép những mảnh còn thiếu để tạo thành bức tranh hoàn chỉnh. Lên đại học, tôi tìm nhỏ Lam, chủ động xin lỗi nhỏ bằng hành động lãng mạn nhất mà tôi biết: viết tên facebook và số điện thoại của tên hoàng tử ngày ấy vào một tấm thiệp gắn trên chiếc bánh kem tôi tự tay làm.

Nhỏ chỉ cười khúc khích rồi đưa lại cho tôi mẫu giấy nhỏ: facebook và số điện thoại 4 mắt.

- Thực ra là tao mới xin.

Hai đứa chúng tôi đồng thanh nói rồi nhìn nhau phá lên cười. Vừa ăn bánh kem vừa kể cho nhau những chuyện đã qua và những chuyện bây giờ.

- Hồi ấy, trẻ trâu quá mà ỹ nhỉ? Tôi quệt kem lên má nhỏ Tam.

- Ờ, giờ cũng có lớn hơn đâu.

- Nhưng mà có hối tiếc không?

- Không, sao lại hối tiếc. Hai anh đẹp trai thế cơ mà. Nhỏ phá lên cười.

- Mà...không liên lạc với ai từ hồi đó à?

- Không, tao vẫn nói chuyện với chàng hoàng tử của chúng ta.

- Xí, hoàng tử của mà thôi.

- Thế còn mà? Nhỏ hỏi tôi rồi ngoạm miếng bánh to tướng nhai ngẫu nhiên.

- Tao thì không.

- Giờ thì có rồi, liên lạc anh ấy đi. Thật ra, thời gian trước, tao và anh bốn mắt có liên lạc nhưng tao mất máy, nên chỉ còn facebook thôi. Giờ.. không giống như trước. Nói chuyện khó lắm, tao thấy ngại.

- Mà còn ngại, huống chi tao. Anh em mà vẫn thân hơn tao mà.

- Xí. Nhỏ nhăn mặt vẻ giận dữ.

- Thực ra, tao không có yêu nhiều đến thế đâu. Tao.. quên lâu rồi.

- Cái gì? Tao tưởng... Sao mà có thể như thế được? Mà.. mà có biết là....

- Thì là trải qua thời gian, cái tình yêu bọ xít ấy nó phai dần đi thôi.

- Nhưng.... Tao đã từ bỏ anh ấy vì mày mà.

- Mày nói cái gì?

- Thôi.. không có gì.

Tình bạn của tôi và nhỏ Tam bắt đầu lại như thế. Một đứa đã quên, một đứa vẫn còn nhớ. Từ hôm ấy, nhỏ Tam ríu rít với tôi về cả tên hoàng tử và cả 4 mắt nữa. Khi tôi yêu một anh cùng trường, những khó khăn của tôi đều được nhỏ hỏi anh – người mà nhỏ tin tưởng. Ngay cả những chuyện thầm kín nhất nhỏ cũng hỏi anh không chút ngại ngùng, thú thật cho đến lúc đó tôi vẫn còn ghen với nhỏ. Tại sao anh lại nói chuyện với nhỏ thân thiết như vậy còn với tôi thì không? Tại sao tình yêu bọ xít của nhỏ đẹp như vậy, còn tôi thì không? Nó đẹp bởi nhỏ đã thực sự có khoảng thời gian vui vẻ trong một mối quan hệ không rõ ràng. Lúc ấy với tôi, chỉ thế thôi cũng đủ rồi. Nhưng đó là điều mà tôi mãi mãi không thể có được.

Rồi anh 4 mắt của chúng tôi cũng có người yêu. Nhỏ Tam tỏ ra vô cùng bất ngờ khi biết tin này, không phải từ anh mà là từ tên hoàng tử kia. Cuối cùng, là kết thúc của năm xưa lặp lại. Chúng tôi bỏ quên nhau, nhỏ đột nhiên yên ắng đến lạ, không onl facebook, không điện thoại. Tôi cũng không cố liên lạc.

Bước sang năm thứ 2, nhỏ xuất hiện trở lại, vui vẻ, nhí nhảnh hơn bình thường. Nhưng như thế có lẽ tốt hơn là nhỏ biến mất. Tuyệt nhiên, chúng tôi không còn nói đến tên hoàng tử hay anh 4 mắt nữa. Hôm ấy nhỏ tới thăm tôi, đêm nằm ngủ nhỏ thủ thỉ.

- Hoàng tử mỡ mắt rồi. Giờ không cần đeo kính. Cũng chuẩn bị ra trường rồi, có khi sẽ về quê mình làm đấy. Làm ở công an huyện, oai nhỉ?

- Ủ, thế vẫn nói chuyện à?

- Hihi. Có chứ, thỉnh thoảng. À, anh ấy chia tay chị kia rồi. Đáng đời mày nhỉ, bỏ anh 4 mắt để đi theo một... đáng ghét. Hóa ra mày vui vì thế à?

- Ủ ,tao tức lắm.

- Có phải chuyện của mày đâu? Mày phải vui vì giờ mày sẽ có cơ hội chứ.

- Ừ nhi... hihi

- Có định tấn công không?

- Có chứ, định mai nè.

- Kinh, bảo sao sang đây.

- Mai trang điểm cho tao nhé.

- Ok.

- Mà anh 4 mắt bảo tao, cái chuyện này làm tao cứ cười mãi thôi. Hóa ra cái lần đầu tiên tao ốm ở trường ấy, lúc ý là anh bốn mắt định chạy - ra trước nhưng vì hoảng tử chạy nhanh quá nên.. anh bảo anh tiếc.

- À, hóa ra cũng...

Thế là tôi và nhỏ Tam cứ khúc khích cười mãi không thôi.

Tối hôm sau, nhỏ Tam đẹp như cô công chúa mà quyến rũ hết chỗ nói. Nhỏ đó bình thường mà sao trang điểm với ăn mặc vào khác dễ sợ. Trang điểm xong, nhỏ hí hửng dục tôi.

- Thui, đi chơi đi. Hoàng tử hẹn tao 7h tới đón.

- Vâng, tôi đi đây.

- Nhỏ nháy mắt, vẫy tay tạm biệt tôi.

Tôi lang thang quanh hồ rồi kiếm một quán trà đá ngồi nhâm nhi. Nghĩ đến nhỏ Tam mà vui, cứ tùm tùm ngồi cười một mình.

8h hơn chắc mamm nhỏ đã đi ,tôi lết về tới phòng thì thấy nhỏ Tam đã ngồi đó.

- Ủa, sao về sớm vậy.?

Nhỏ nhìn tôi cười như sắp khóc.

- Sao thế?

- Dù không có người yêu, thì anh cũng không thể yêu em. Nhỏ lí nhí nhắc lại câu ấy cho tôi như một cái máy.

- Xì.. cái tên ấy.

- Không sao? Tao cũng không biết tao đang làm gì nữa.

- Thôi, quên cái thằng hoàng tử ảo là ấy đi. Đồ khốn mà.

Tôi ôm nhỏ, cô gái xinh đẹp nhất ngày hôm đó.

Chúng tôi trở lại guồng quay của cuộc sống, hối hả với việc học, việc tụ tập bạn bè.

Trước cái ngày định mệnh ấy, nhỏ tới tìm tôi.

- Lạ quá mày ơi. Thế nào mà tao, thật ra tao vẫn lén vào facebook anh 4 mắt và tên hoàng tử kia. Tao không thể ngừng quan tâm được.

- Con dờ, quên hai cái tên ấy đi.

- Ủ, có lẽ họ không nhớ mình như mình đang nhớ họ đâu.

- Tất nhiên, ngốc. Giờ mà vẫn còn như con nít ý. Thôi ngay nhé.

Tôi chỉ không ngờ được rằng, ngày hôm sau, một ngày tháng 11 chính tôi là người mang đến nỗi đau dai dẳng cho nhỏ.

- Anh Minh mất rồi.

- Minh nào? Mày đùa à?

- Minh bốn mắt, anh bốn mắt mày nghe rõ chưa?

Nhỏ dập máy. Tôi chỉ nghe tiếng tút dài mãi, dài mãi.

12h đêm, nhỏ gọi cho tôi, giọng lạc hẳn đi.

- Ở facebook anh bốn mắt. Có đăng một bài hát vào sáng nay: IF I DIE YOUNG. Mà biết bài này không?

- Ủ, tao biết.

- Hihi, hay mà nhỉ? Nhưng mà vừa nói gì với tao đấy? Lúc ấy hình như tao nghe nhầm.

- Mà không nhầm đâu, anh ấy mất rồi. Tai nạn.

Nhỏ vừa khóc vừa cười rồi nhỏ gào thét rồi im lặng rồi lại gào thét rồi lại cười. Tôi không nghĩ mình có thể viết lại cái cách nhỏ Tam nhận cái tin ấy lúc đó.

Đám tang, chỉ có mình tôi về.

Những ngày sau đó, nhỏ bình thản nói chuyện với tôi. Đã có lúc tôi giận vì cái thái độ vô tâm của nhỏ, tôi những tưởng nhỏ sẽ khác khi mà đã từng thân thiết với anh ấy như thế. Ngày giỗ đầu, chúng tôi hẹn nhau về thăm anh, lúc thắp hương mặt nhỏ vẫn tỉnh bơ đến kì lạ, duy chỉ có đôi mắt nhìn vào di ảnh là tôi không thể diễn tả được. Ra đến mộ, nhỏ vẫn chỉ đứng từ xa để chờ tôi và một số người – trong đó có tên hoàng tử xuống tìm mộ anh. Vừa tìm thấy thì cũng là lúc tôi không còn nhận ra nhỏ. Nhỏ lao tới ôm chầm lấy ngôi mộ, nằm đó, im lặng. Mọi người thắp hương rồi ra về. Chỉ còn tôi, nhỏ, tên hoàng tử, anh ta ngồi từ xa nhìn chúng tôi. Cho đến khi ấy nhỏ Tam mới gào thét một cách đau đớn, nhỏ cào tay mình vào những viên đất trên mộ, dứt những cây cỏ như điên dại, nhỏ tự đánh vào tim mình rồi nhỏ gào thét không thành tiếng. Rồi nhỏ ngồi đó, im lặng khóc im lặng cười trong nước mắt.

Tôi đến bên, lay vai nhỏ.

- Về thôi.

- Nhưng tao chưa thấy anh ấy.

- Giờ như vậy thì có ích gì chứ? Hoàng tử gào lên. Đáng ra em nên biết đau sớm hơn.

- Đúng rồi mà ới, giá như hồi ấy tao bớt tham lam hơn. Mà đã đúng, mà có con mắt nhìn người tuyệt vời mới thấy được một người như vậy.

Tôi nhìn hoàng tử vẻ khó hiểu, nhỏ Tam vẫn cứ ngồi đó, im lặng nhạt cỏ, im lặng xếp lại những viên đất vỡ ra từ mộ anh.

Thật ra, có một bí mật mà sau đó nhỏ Tam mới biết, bí mật ấy dày vò nhỏ tới tận bây giờ. Khi chúng tôi đã 30 tuổi, nhỏ vẫn không thể quên được anh ấy. Chàng trai 4 mắt của chúng tôi.

Sau hôm thăm mộ, tôi nhận được cuộc hẹn gặp từ hoàng tử. Chúng tôi, 3 người nói chuyện khá lâu, đủ để biết tất cả những gì xảy ra mà cả tôi và Tam đều không biết.

4 mắt của chúng tôi không bị tai nạn, mà chính anh tự kết liễu cuộc đời mình. Một bí mật còn hơn cả điều ấy là lí do anh rời bỏ chúng tôi cái lí do mà chúng tôi mãi mãi không có được và chính nhỏ Tam – người luôn bị ám ảnh bởi điều này. Có lẽ khi anh sinh ra và lớn lên cũng đủ để đau, để hình thành nên một chàng trai như thế. Vậy nên cái cách anh trách khừ cuộc đời này cũng không có gì lạ. Trước khi chết, anh ấy từng có một câu hỏi: Tại sao những người anh yêu thương đều rời bỏ anh?

Câu hỏi ấy liên quan đến Tam. Cô gái kì lạ mà một người kì lạ đã yêu, cô gái duy nhất có thể hiểu anh. Lí do mà anh tránh mặt chúng tôi ngày ấy không phải vì cô người yêu kia mà chính vì nhỏ Tam. Vì nhỏ đã ngốc nghếch yêu thẳng bạn thân của anh, lặp lại nỗi đau mà anh phải chịu khi khó khăn lắm anh mới có thể quên chuyện bị phản bội để yêu, để bắt đầu yêu. Và rồi cả cô người yêu hiện tại cũng bỏ anh để yêu một người bạn thân cùng lớp đại học của anh. Số phận phải chăng đang cố trêu ngươi con người.

Nhỏ Tam là đứa như thế, không biết thì tò mò, biết rồi thì cứ giữ mãi không quên. Từ ngày ấy nhỏ tự trách mình ngu ngốc, tự trách bản thân bị làm mờ mắt bởi những hào quang vô nghĩa, tự trách mình tham lam khi muốn có được cả hai con người ấy.

Cho đến giờ, khi tôi đã lập gia đình và có con, khi chúng tôi đã ở tuổi 30 mỗi lần gặp nhỏ vẫn vu vơ nhắc tôi.

- “Tao hối hận quá, giá mà ngày ấy.... Mà ời, tại sao tao lại không về để nhìn mặt anh lần cuối.”

TAO ƯỚC, TAO BIẾT MÌNH YÊU ANH SỚM HƠN. CHÍNH ANH CHỨ KHÔNG PHẢI CHÀNG HOÀNG TỬ MÀ TAO MƠ MỘNG.”

Như thế đấy, cô gái ấy ôm hận mà sống như thế. Không lập gia đình, mỗi ngày đều đến thăm mộ người mà cô gọi là chồng. Người gắn liền với hai chữ giá mà của cuộc đời cô. Ngày đi lấy ảnh cưới của nhỏ, tôi nhìn nhỏ vui mừng như trẻ con mà ứa nước mắt. Cái ảnh cưới lạ nhất mà tôi từng thấy: một cô gái trẻ mặc váy cưới ôm di ảnh người mà cô yêu thương. Tôi ôm nhỏ vào lòng, chỉ biết nói một câu.

- Yêu như mà, khổ quá Tam ời.

Duyên Kwon